

Arrest

nr. 253 828 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 247 567 van 15 januari 2021 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 16 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretisch betoog licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. Hij werd aldaar geboren op (...) 1990 in het dorp G. (...), behorend tot de subdivisie Batibo (Engelstalig Kameroen). Verzoeker behoort tot de Mogahmo bevolkingsgroep.

Verzoeker diende Kameroen te ontvluchten en kwam aan in België rond 25 september 2019 (te Brussel). Verzoeker verbleef sindsdien - sinds 25 september 2019 - in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Kameroen). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kameroen ("nationaliteit: Kameroen") en dit binnen een termijn van 30 dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoeker in België. Verzoeker verbleef nochtans reeds langdurig in België, hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Door dit verblijf heeft verzoeker een belangrijk privéleven opgebouwd in België, in tegenstelling tot het verlies van de binding die hij had met zijn land van herkomst (Kameroen). Verzoeker verliet zijn land van herkomst en keerde sindsdien niet meer terug. Hieruit mag worden afgeleid dat verzoeker stelselmatig zijn banden met zijn land van herkomst heeft verloren door zijn zeer langdurige afwezigheid.

Verzoeker wees tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming daarnaast op zijn persoonlijke situatie. Ondanks dat verzoeker geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming kreeg toegekend van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt wel dat erkend werd dat er sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde "Engelstalige crisis". Deze crisis heeft een "grote impact" op "de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land" (zie vanaf pagina 3 van de genomen beslissing van 28 februari 2020 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Er is sprake van een belangrijke mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar verzoeker afkomstig is (verzoeker werd geboren in het dorp G. (...), behorend tot subdivisie Batibo in het Engelstalige gedeelte van Kameroen). Hieruit blijkt dat er ernstige zorgen bestaan indien verzoeker zou worden overgebracht naar Kameroen.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing 16 februari 2021, evenwel geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 en 8 EVRM. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Er zou bovendien volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - gelet op de "Engelstalige crisis" in Kameroen - een redelijke intern vestigingsalternatief bestaan, doch het is niet zeker of verzoeker ook effectief naar deze regio zal worden overgebracht. Anders gesteld: uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden én, vervolgens, welk gevolg verweerder stelt aan deze gemaakte vaststelling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de periode die hij reeds in België heeft verbleven (sinds 25 september 2019), het verlies van de binding met Kameroen en de problematische situatie in Kameroen gelet op de mate van (willekeurig) geweld in de regio vanwaar verzoeker afkomstig is (zie hierboven).

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoeker, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19.

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 28 februari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat het beroep tegen deze beslissing op 15 januari 2021 door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij motiveert tot slot dat aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar opgebouwde privéleven in België, wijst op haar persoonlijke situatie, stelt dat er sprake is van een conflict in Kameroen en betoogt dat er geen individueel en concreet onderzoek werd verricht of zij terecht zou komen in een situatie in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat hierover geen enkel motief is opgenomen in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel zou blijken, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de Engelstalige

crisis in Kameroen en het redelijk intern vestigingsalternatief, zoals geschetst door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over haar persoonlijke situatie, in het bijzonder de periode die zij reeds in België heeft verbleven sinds 25 september 2019, het verlies van de binding met Kameroen en de problematische situatie in Kameroen gelet op de mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar zij afkomstig is, dat de gegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie rekening werd gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing, dat geen enkel motief hierover te vinden is in de bestreden beslissing, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.12., 2.15., 2.17., en 2.22. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Waar zij eveneens meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 2.8., 2.16. en 2.18.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze

elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.7. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 16 februari 2021 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geëvalueerd “*gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming*” en daarbij tot de volgende beoordeling kwam:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde een oom in België te hebben, maar die behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.”

2.8. De verzoekende partij verwijst inzake de verplichting om op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling naar de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19. Zij is van oordeel dat “*het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemene belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.*”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de heersende crisis ingevolge covid-19, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 16 februari 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, bij het nemen van het thans bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, met name als volgt:

“Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde medische problemen te ondervinden. De DVZ is echter niet in het bezit van medische informatie waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

2.9. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar opgebouwde privéleven in België, dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming wees op haar persoonlijke situatie, waarbij zij verduidelijkt dat er sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde “*Engelstalige crisis*”, en hieruit afleidt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts dat de verwerende partij rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij, het hoger belang van haar kinderen en haar gezondheidstoestand.

2.10. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De verzoekende partij meent dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.12. In zoverre de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM wenst aan te voeren door te stellen dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming wees op haar persoonlijke situatie, dat ondanks dat zij door het Commissariaat-generaal geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming kreeg toegekend, wel blijkt dat erkend werd dat er sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde Engelstalige crisis, dat deze crisis een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, dat er derhalve sprake is van een belangrijke mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar zij afkomstig is, dat zij werd geboren in het dorp G., behorend tot subdivisie Batibo in het Engelstalige gedeelte van Kameroen, dat hieruit blijkt dat er ernstige zorgen bestaan indien zij zou worden overgebracht naar Kameroen, dat haar situatie de verwerende partij dan ook voldoende bekend is, gelet op de informatie in het administratief dossier, dat er volgens het Commissariaat-generaal, gelet op de Engelstalige crisis in Kameroen, een redelijk intern vestigingsalternatief bestaat, doch dat het niet zeker is of zij ook effectief naar deze regio zal worden overgebracht, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op 28 februari 2020 reeds plaatsvond door de commissaris-generaal naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij van 16 januari 2020. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat de Raad eveneens een onderzoek deed naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 15 januari 2021.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, nam de commissaris-generaal op 28 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze werd vervolgens door de Raad bevestigd op 15 januari 2021 bij arrest nr. 247 567.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2020 en op het arrest van de Raad van 15 januari 2021 waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en in voornoemd arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven, nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van voornoemde beslissing en het voornoemde arrest aan haar werd betekend.

2.13. Uit de beslissing van 28 februari 2020 van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt onder meer wat volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, helemaal niet eensluidend zijn. Daar deze elementen deel uitmaken van de kern van uw relaas, maakt dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan.

(....)

Wat er ook van zij, ook uw verdere uiteenzetting met betrekking tot de gebeurtenissen ontbreekt volledig aan coherentie en vertoont verschillende frappante tegenstrijdigheden. (...) Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen, deze verklaringen bestempeland als een misverstand en de laatst afgelegde verklaringen als de juiste bestempelen is echter niet afdoende. U heeft bovendien de verklaringen zoals afgelegd ten overstaan Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend nadat deze u werden voorgelezen in het Engels. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze alle feiten op coherente manier kan brengen en een correcte weergave van zijn leefomstandigheden te schetsen voor zijn komst naar België. Dat de door u voorgehouden problemen en detentie helemaal niet overtuigen blijkt bijkomend uit een post d.d. 02/06/2018, die u op uw publieke facebookaccount op naam van E.K. plaatste. U gaf aan onder deze naam op facebook actief te zijn geweest (notities CGVS, p.5). Luidens uw verklaringen zat u nochtans tussen 27 mei 2018 en 10 juni 2018 in erbarmelijke omstandigheden, zonder bezoek van uw familie te kunnen krijgen, in detentie (notities CGVS, p.23,24).

Andere redenen om Kameroen te verlaten stelde u niet te hebben en gaf aan uw land nooit te hebben verlaten, moesten u de door u aangehaalde –doch niet geloofwaardige- problemen niet hebben plaatsgevonden (notities CGVS, p.41). U benadrukte bovendien geen problemen te hebben gekend met de Kameroense autoriteiten, noch met burgers (notities CGVS, p.22). Dat u niet gevisieerd bent door de Kameroense autoriteiten blijkt overigens uit uw verklaring, uw land op een officiële wijze te hebben verlaten via een internationale luchthaven, verschillende controles passerend, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort voorzien van een visum en uw eigen identiteitskaart, de welke u beweert opzettelijk te hebben vernietigd voor u vanuit Turkije naar Griekenland vertrok zodat men niet kon nagaan uit welk land u kwam (notities CGVS, p.15,25,26,38,39).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit

bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire.” dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones.” dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio’s North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in meer bepaald in Yaounde waar u over een veilig en redelijk vestigingalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio’s Ouest en Littoral. Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio’s, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op.

De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia’s, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie evenwel dat er geen sprake is

van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen, meer bepaald in Yaounde. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Yaounde vestigt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u ongeveer tien jaar geleden –u was negentien jaar oud– naar Yaounde verhuisde, waar u tot aan uw vertrek uit Kameroen op 10 juni 2018, zelfstandig een woonst betrok er werkte, een uit Yaounde afkomstige partner had waarmee u twee kinderen kreeg die beiden in Yaounde werden geboren. U stelde zelfs sinds 2015 niet meer in het Engelstalige gebied, zoals uw dorp G. (...), noch in B. (...) waar u stelt uw moeder te hebben wonen, te zijn geweest (notities CGVS, pp.9-12,20). Behalve dat u Engels spreekt, verklaart u ook de Franse taal te kennen (notities CGVS, p.10 en zie document IBZ in het administratieve dossier d.d. 22/11/2019). Opvallend is overigens vast te stellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat al uw zussen in Yaounde wonen (zie verklaringen DVZ d.d. 23/01/2020, vraag17). Op het Commissariaat-generaal beweerde u plotsklaps dat uw zussen nooit in Yaounde hebben gewoond en er enkel bij u op bezoek kwamen (notities CGVS, p.8). Door het opgeven van verschillende versies waar uw familieleden al dan niet verblijven geeft u geen duidelijk beeld over het leven van deze familieleden en doet dan ook vermoeden dat u bepaalde zaken in uw voordeel tracht te manipuleren. Al deze elementen erop dat u vaste voet aan wal had in Franstalig Kameroen, met name Yaounde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Yaounde in Franstalig Kameroen, waar uw gezinsleden –partner en kinderen– wonen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft uw stelling bij een eventuele terugkeer naar Yaounde/Kameroen te vrezen opgepakt en gedood te worden omdat u naar het buitenland bent gevlucht (notities CGVS, p.41), dient te worden bemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus “Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays.” dd. 20 september 2019 (update), waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt, dat niet alle verzoekers om internationale bescherming die terugkeren of verwijderd worden naar Kameroen louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het verlaten van het Kameroens grondgebied zonder geldig paspoort in de Kameroense wetgeving strafbaar is met een gevangenisstraf van 2 tot 6 maanden en/of een geldboete. In de Kameroense strafwetgeving zijn er eveneens bepalingen te vinden met betrekking tot het vervalsen van documenten, zoals paspoorten en identiteitskaarten, en het gebruik van vervalste documenten. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Kameroen mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Kameroense (straf)wetgeving kan op zich evenwel geen vervolging noch reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande het gebruik van vervalste documenten, mensensmokkel of migratie te handhaven.

Bovendien kan een gevangenisstraf van 2 tot 6 maanden en/of een geldboete voor het verlaten van het grondgebied zonder geldig paspoort niet bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts blijkt dat de Kameroense grenspolitie bij aankomst op het Kameroens grondgebied controles uitvoert aangaande de identiteit, de nationaliteit, het toegangs- en verblijfsrecht en eventueel vragen stellen over het verblijf in het buitenland. Verschillende bronnen stellen echter dat enkel personen die voordien reeds problemen hadden met het Kameroens gerecht problemen riskeren bij terugkeer. Verschillende bronnen vermelden wel dat, gelet op de corruptie bij overheidsambtenaren, terugkeerders regelmatig onderworpen worden aan vasthouding of aan bedreigingen met gevangenhouding opdat ze dan een som geld zouden betalen in ruil voor hun vrijlating. Wat de situatie van Engelstalige Kameroeners betreft, stellen enkele bronnen dat Engelstaligen onderworpen worden aan een diepgaandere ondervraging en meer afgeperst worden dan Franstaligen, dit laatste omdat de meerderheid van de politieagenten Franstalig zijn.

De overige geconsulteerde bronnen vermelden echter geen specifieke problemen voor Engelstalige Kameroeners of stellen zelfs letterlijk dat ze geen weet hebben van een verschil in behandeling. Voor wat u persoonlijk betreft maakte u –zoals hierboven reeds werd vastgesteld- helemaal niet aannemelijk uw land illegaal te hebben verlaten. U reisde immers legaal met uw eigen paspoort voorzien van een visum voor Turkije naar dat land (notities CGVS, p. 14,16,25,26). Evenmin heeft u overtuigende verklaringen afgelegd aangaande uw vertrekmotieven. Tot slot dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties en instellingen, namelijk Amnesty International, Human Rights Watch, en het Department of State van de Verenigde Staten, in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Kameroense staatsburgers bij of na een terugkeer of verwijdering naar hun land van herkomst zouden ondervinden.

Gelet op het voorgaande kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Kameroense autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Kameroen vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.14. In het daaropvolgende arrest nr. 247 567 van 15 januari 2021 motiveert de Raad als volgt:

“4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kameroen uit vrees voor de autoriteiten.

De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker, gezien hij:

- tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanleiding van zijn arrestatie (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, 3.3, 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 21-23, 33, 35), over de bijeenkomst op 27 mei 2018 die voorafging aan de arrestatie (vragenlijst DVZ, vraag 3.1; notities, p.39) en over zijn opsluiting en de bevriende politiecommissaris die hem hielp vrijkomen (vragenlijst DVZ, vraag 1.5, 3.5; verklaring DVZ, vraag 30; notities, p. 13, 35-36, 39-40);
- op 2 juni 2018 een Facebookpost op zijn profiel plaatste terwijl hij toen beweerdelijk in erbarmelijke omstandigheden, en zonder bezoek van zijn familie te kunnen krijgen, in detentie zat (notities, p. 23-24);
- na zijn arrestatie en vrijlating door omkoping gewoonweg zijn land kon verlaten, via een internationale luchthaven en onder zijn eigen naam, met zijn legaal paspoort en een verkregen visum, zonder enige problemen met de (grens)autoriteiten (notities, p. 15, 25-26, 38-39).

Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de Kameroense autoriteiten wordt bevestigd door de vaststelling dat hij rond 25 september 2019 aankwam in België en op 7 oktober 2019 gearresteerd werd door de Federale Politie, maar dat hij pas op 22 november 2019 (tijdens “het onderhoud met de vreemdeling met het oog op de evaluatie van het naleven van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het kader van de verwijdering en van de algemene bevraging «hoorrecht »”) liet optekenen dat hij niet naar Kameroen kon terugkeren. Hij stelde toen dat hij wilde dat België zijn verzoek om internationale bescherming (dat nog liep in Griekenland en waarvan hij de uitkomst niet eens had afgewacht) zou overnemen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij deze autoriteiten een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker in België zijn vrees pas maanden na zijn aankomst in het land kenbaar maakte, en dan nog in het kader van zijn verwijdering naar aanleiding van zijn arrestatie, wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

(...)

9. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte

beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

12. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In casu kan verzoeker zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen alwaar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in Yaounde, Franstalig Kameroen.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Uit de informatie, onder meer de aanvullende nota van 15 december 2020, blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van Kameroen thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen. Verder blijkt uit de informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's.

Wat betreft de bereikbaarheid van de Franstalige regio, blijkt dat het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten. Uit de voorhanden zijnde informatie blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen; bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Uit de landeninformatie blijkt dat dat de socio-economische situatie van Engelstalige IDP's (internally displaced people) in Franstalige steden precair kan zijn. Echter, samen met verweerder, wordt vastgesteld dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich vestigt in Yaounde, Franstalig Kameroen, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker ongeveer tien jaar geleden naar Yaounde verhuisde, waar hij tot aan zijn vertrek uit Kameroen op 10 juni 2018 zelfstandig woonde en werkte en dat hij een uit Yaounde afkomstige partner had waarmee hij twee kinderen kreeg die beiden in Yaounde werden geboren. Hij verklaarde sinds 2015 niet meer in het Engelstalige gebied, zoals in zijn dorp G. (...) of in B. (...), waar zijn moeder zou wonen, te zijn geweest (notities, p. 9-12, 20). Verder verklaarde verzoeker, naast Engels, ook de Franse taal te kennen (notities, p. 10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet hij voorts nog optekenen dat al zijn zussen in Yaounde wonen (verklaring DVZ, vraag 17), maar op het Commissariaat-generaal ontkende hij dit (notities, p. 8). Gelet op deze persoonlijke omstandigheden en zijn eerdere verblijf in Yaounde, samengenomen met het feit dat hij blijkbaar wél voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en

zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoeker mogelijk is zich in Yaounde te vestigen.

Aldus beschikt verzoeker in Yaounde, Franstalig Kameroen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

13. Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal nog liet verstaan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Yaounde/Kameroen vreest opgepakt en gedood te worden omdat hij naar het buitenland is gevlucht (notities, p. 41), treedt de Raad verweerder bij waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus "Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays" van 20 september 2019) niet blijkt dat verzoekers om internationale bescherming die terugkeren of verwijderd worden naar Kameroen louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming of het illegaal verlaten van hun land het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij.

14. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.15. De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming wees op haar persoonlijke situatie en vervolgens de Engelstalige crisis in Kameroen schetst, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij voornoemde argumentatie geenszins. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben

moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er volgens het Commissariaat-generaal, gelet op de Engelstalige crisis in Kameroen, een redelijk intern vestigingsalternatief zou bestaan, doch dat het niet zeker is of zij effectief ook naar deze regio zal worden overgebracht, dat anders gesteld uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en, vervolgens, welk gevolg de verwerende partij aan deze gemaakte vaststelling door het Commissariaat-generaal stelt, gaat zij eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing een bevel oplegt om het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het aan de verwerende partij toekwam te bepalen naar welke regio zij diende terug te keren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend, zodat zij haar terugkeer zelf kan organiseren en in die zin zelf kan bepalen naar welke regio zij wenst terug te keren. Bovendien zal de verwerende partij, wil zij de verzoekende partij gedwongen verwijderen, ook nog een beslissing tot terugleiding moeten nemen, gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaruit zal blijken naar welke bestemming de verzoekende partij wordt gerepatrieerd. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat uit de thans bestreden beslissing reeds moest blijken welk gevolg de verwerende partij aan de vaststelling omtrent het intern vestigingsalternatief geeft noch zekerheid moest bieden dat de verzoekende partij naar de regio van het redelijk intern vestigingsalternatief zal worden overgebracht. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad erop wijst dat in de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2020 werd geoordeeld *“Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.”*, vaststellingen die tevens worden bevestigd door de Raad bij arrest nr. 247 567 van 15 januari 2021. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er gelet op het vaststellen van een intern vestigingsalternatief door de commissaris-generaal elementen aanwezig waren waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die een terugkeerverplichting inhoudt.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog gegevens aanbrengt over de situatie in Kameroen die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren.

2.16. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift tot slot nog naar de heersende coronacrisis en stelt dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt”* maar verliest met dit betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Kameroen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

2.17. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3

van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.18. In zoverre de verzoekende partij er in het kader van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op wijst dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt”* en dat met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor haar om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze rekening werd gehouden, dat hiertoe geen enkel motief is opgenomen in de bestreden beslissing, maakt de verzoekende partij, het weze herhaald, niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheidscrisis en de federale maatregelen alsook de menselijke waardigheid en het algemeen belang en stelt dat elke verplaatsing dient vermeden te worden, dat de grenzen grotendeels gesloten zijn en de mogelijkheden het grondgebied te verlaten beperkt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en visum. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, welke federale maatregelen haar terugkeer onmogelijk zouden maken. Het loutere feit dat verplaatsingen dienen vermeden te worden en dat de mogelijkheden beperkt zijn, leidt geenszins *ipso facto* tot de vaststelling dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar terugkeer naar haar land van herkomst niet volgens de geldende hygiënemaatregelen kan verlopen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verenigbaar is met de federale maatregelen, de menselijke waardigheid en het algemeen belang.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten en dat geen enkel motief hiertoe werd opgenomen in de bestreden beslissing, toont zij geenszins aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest om hierover in de bestreden beslissing te motiveren. De verzoekende partij maakt bovendien met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er redenen waren die verband houden met de huidige algemene gezondheidscrisis die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.19. De verzoekende partij stelt tot slot dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het door haar opgebouwde privéleven in België.

Het privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

2.20. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.21. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zeer langdurig in België verbleef, hetgeen blijkt uit het administratief dossier, dat zij door dit verblijf een belangrijk privéleven heeft opgebouwd in België, in tegenstelling tot het verlies van de binding die zij had met haar land van herkomst. Met een

dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

2.22. Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoon, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat zij haar herkomstland verliet en er sindsdien niet meer terugkeerde, dat hieruit mag afgeleid worden dat zij stelselmatig haar banden met haar herkomstland heeft verloren door haar zeer langdurige afwezigheid, dat er geen overweging is betreffende het verlies van de binding met Kameroen, is dan ook niet dienstig.

2.23. De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het door haar opgebouwde privéleven in België en haar zeer langdurig verblijf in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te stellen dat zij haar land van herkomst verliet en sindsdien niet meer terugkeerde en verder te beweren dat hieruit mag worden afgeleid dat zij stelselmatig haar banden met haar land van herkomst heeft verloren door haar zeer langdurige afwezigheid, maakt zij derhalve niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

2.24. De verzoekende partij maakt evenmin het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.25. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.26. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER